

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Benford_Gregory-Cerv_na_dne_studny.pdb

PDB Name: Benford-Červ na dně studny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2007
Modification Date: 28.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gregory Benford — Červ na dně studny
(A WORM IN THE WELL)

Mohla se upéct. Jenom proto, že nedokázala zmrazit člověka.

„Vizualizaci,“ řekla Erma. Erma bez odmlouvání poslechla.

Před Claire se rozprostřel povrch Slunce. Obrovská, klokotající pláň. Klimatizace byla nastavená na nejnižší možnou teplotu, ale nijak zvlášť to nepomáhalo.

Ze žlutobílých pěny tryskaly rudé a fialové gejzíry. Nad horizontem už vykukoval koronální oblouk. Jako snubní prsten, napůl ponořený ve vroucím bílém bahně. Kolos vysoký přes dva tisíce kilometrů, hladký a štíhlý, karmínově červený. Pozhasínala všechna světla v pilotní kabině. Jednou někde četla, že ve tmě se lidem zdá být chladněji. Podle kontrolek byla teplota na palubě normální, ale Claire se přesto začínala potit.

Ztlumila červené a žluté odstíny barev na velké obrazovce před sebou. Doběla rozžhavené peklo tím získalo světle modrý nádech. Claire doufala, že i tímhle aspoň trochu ošálí svoje podvědomí.

Pootočila zrcadlem, aby si mohla prohlédnout koronální oblouk. Díky zrcadlu ho viděla ještě dřív, než se objevil nad obzorem. Blížila se dolů ke slunci po dráze ve tvaru protáhlé elipsy, propočítané tak, aby elipsa v nejnižším bodě těsně minula vrchol oblouku. Trajektorie letu zatím směřovala k cíli.

Software ji podle všeho nechtěl obtěžovat informacemi o teplotě uvnitř kabiny. Gravitace byla v normě, bez výkyvů, a nic víc ji nemuselo zajímat. Nebyla inženýrka. Byla jenom pilotka.

Ochranným krytem zastíněná kabina se spoustou tlačítek notně relativizovala její pozici v reálném fyzickém prostoru — s oblaky vražedného plynu a zběsílým deštěm fotonů. Claire samozřejmě nedržela zrcadlo přímo v ruce, ale mohla s ním pracovat, jako kdyby ho držela. A měla pocit, že světlo odrážené vybroušenou, leštěnou plochou přivádí teplo až k ní do kabiny.

Samotné zrcadlo viselo na nosném zařízení daleko od lodě. Tak daleko, že se nacházelo mimo tepelný štít a bylo vystavené přímému slunečnímu žáru. Jeho chladicí systém nebyl dost účinný, aby zabránil rychlému zahřívání. Bylo jen otázkou času, kdy se zrcadlo roztaví.

Ale tím se Claire netrápila. Věděla, že tou dobou už zrcadlo nebude potřebovat. Tou dobou už bude přímému slunečnímu žáru vystavená ona sama.

Natáhla ruku před sebe, sevřela v prstech virtuální zrcadlo a znovu jím pohnula, aby ho nastavila do jiného úhlu.

Záběry ze zrcadla se zhoršovaly a Erma, personifikovaná verze palubního počítače, už je nebyla schopná dostatečně nenápadně retušovat. Už vypadaly příliš dokonale. Zrcadlo se tavilo, objevovaly se na něm trhliny a kazy. To bylo zřejmé i podlé tvaru, jaký teď měl oblouk na obrazovce. Ale Erma se pořád snažila budit dojem, že zrcadlo je Sluncem nedotčené.

Barva indikuje teplotu, je to tak?“ zeptala se Claire.

Červená odpovídá teplotě 7 milionů stupňů Kelvina.

Stará dobrá koketka Erma, pomyslela si Claire. Nikdy neodpoví přímo, dokud ji nezačneš přemlouvat. „Ukaž mi vrchol toho oblouku zblízka.“

Před očima jí hned poté explodoval detail sluneční atmosféry. Tetelící se copatá rodinka magnetických siločar, propletených stejně složitě jako krajky na viktoriánském prostírání. Mrak zmagnetizovaného koronálního plazmatu, formovaný už od úpatí dole ve fotosféře do tvaru gigantického oblouku. Sem, k vrcholu toho oblouku, se musela Claire dostat. Do nejžhavějšího ze všech dosažitelných míst v celé sluneční soustavě. Právě tady na ni totiž čekala kořist.

Cíl je identifikován a zaměřován satelitem SolWatch. Je až úplně na vrcholu. A je nápadně tmavý.

„To dá rozum, ty chytrá, když to je díra.“ Spouštím svůj astrofyzikální kontextový program.

No výborně, Ermo. Jako vždycky v pravou chvíli obrátíš list. „Ukaž mi ji. V barevném kódu.“

Claire se upřeně zadívala na černou kruhovou skvrnu. Připomínala jí mouchu v pavouci síti. Na rozdíl od mouchy ale aspoň nebzučela a neměla nožičky. Naštěstí. Magnetické siločáry se houpaly a čeřily jako pšenice v letním vánku. Kód je označoval modrou barvou, a dodával jim tak tajemný, skoro až hrůzostrašný vzhled. Ale ve skutečnosti to bylo jenom obyčejné magnetické pole, s jakým Claire pracovala každý den. Skutečně tajemná byla tmavá koule, která se do těch modrých pavučin náhodou zapletla.

Šťastnou náhodou. Jinak by ji SolWatch nikdy neobjevil. Ve vesmíru se nic nehledá tak špatně jako tyhle ebenové skvrny. Proto je zatím nikdo nenašel. Až teď.

Blížíme se k hustým vrstvám plazmatu. Bylo by výhodnější, kdybych přešla na rentgenové snímání. Mám to udělat?

„Udělej to.“

Skvrna vzápětí nabobtnala. Claire se dívala přimhouřenýma očima na magnetické siločáry, které teď měly okrově žlutou barvu. Při rentgenovém snímání se zdály být jasnější a ostřejší. V těsné blízkosti tmavé skvrny se ale siločáry magnetického pole zvláštním způsobem rozmazávaly. Možná se čuchaly a zamotávaly samy od sebe, ale pravděpodobnější bylo, že obraz deformuje ta koule.

„Nic mi k tomu neřekneš, co?“ Claire si zvětšila rentgenový snímek černé skvrny. Tvrdé rentgenové paprsky jako obvykle přinášely kvalitní záběr objektu rozžhaveného na velmi vysokou teplotu.

Skvrna. Světlo se kolem ní lámalo a kroutilo, jako kdyby ho někdo míchal lžicí.

Moucha v pavouci síti. Grilovaná nad táborovým ohněm.

A Claire se nad ten oheň měla sehnout a spálit si prsty, až bude mouchu zblízka fotit. Jenom proto, že nezmrazila jednoho chlapa.

Loudala se chodbou, tři sta metrů pod povrchem Merkuru, pokrytým fádni struskovitou lávou, a dívala se na pěnicí fontány ve vstupní hale obytného komplexu. Nevěnovala pozornost ničemu jinému než svěží vůni rozstříkované vody. Čerstvé vody z ledovce. Žádné recyklované břečky, jakou musela pít, když byla na cestě. Zhluboka dýchala příjemně vlhký vzduch. A právě v tom momentě ji popadnul pod krkem.

„Claire Ambraseová, jsem oprávněn vám provést blokaci.“

Vrazil jí kotník svého prsteníku do loketní zdířky. Claire ucítila ostré, chladné cvaknutí. Její systémy se okamžitě zmrazily. Než se stačila pohnout, všechny implantované příkazové spoje měla ochromené.

Bylo to, jako kdyby jí amputoval ruku. Finanční ruku.

Claire samým leknutím nebyla schopná udělat nic jiného než na něj překvapeně zírat — na bezvýraznou šedou myš, co splývá s pozadím. Pro tuhle práci se hodil naprosto dokonale. Nicka. Dokonalý typ pro využití momentu překvapení. Ustoupil o krok dozadu., Je mi líto. Společnost Isataku si výslovně přála, aby to bylo provedeno co nejrychleji.“

Claire stěží odolávala nutkavému přání srazit ho k zemi. Vypadal, že je Měsíčan. Bledý, hubený. Asi vážil o pár kilo víc než ona, ale i tak by to byla férová rvačka. A ta by jí udělala moc dobře.

„Já jim zaplatím, až...“

„Chtějí, abyste zaplatila hned.“ Pokrčil omluvně rameny, Čelisti pevně sevřené. Pořád je míval takhle sevřené. Claire si matně vzpomínala, že už ho někde zahlédla. V jednom baru poblíž Apexu. Na Merkuru žilo s bídou tisíc lidí, vesměs zaměstnaných v těžářském průmyslu. Jako ona.

„Isataku mi nemůže jenom tak zablokovat účet.“ Škrabala se na lokti. Injektáž programů teoreticky neměla mít vedlejší účinky, ale zpravidla je měla. Souviselo to nějak s neuromuskulárním rozhraním. „Takhle odtud Stříbrný tahoun ani neodletí.“

„Samozřejmě vám poskytnou omezený úvěr na krytí potřeb souvisejících s cestou. A také vám vyplatí zálohu na náklad rudy. Ale nebude to žádná velká částka.“

„Žádná velká částka, která by mně pomohla vyhrabat se z dluhů.“

„Ne. Bohužel.“

„To oceňuju, ten lidský přístup“

Agent nechal její sarkasmus bez povšimnutí. „Oni také mají zájem, aby se vaše loď dostala na Měsíc.“

„Protože ji tam zkonfiskují.“

Vykročila směrem ke svému bytu. Věděla, že tohle jednou musí přijít, ale ve spěchu při shánění zakázek na přepravu rudy o tom moc nepřemýšlela. Přestala být ostražitá. Agenti jako ten Měsíčan se většinou pokoušeli dostat svou kořist u ní doma, ne někde po chodbách. Doma, hned vedle dveří, měla speciálně pro tuhle příležitost připravený paralyzér.

Potřebovala odvést pozornost. „Budu si stěžovat.“

„S tím se obraťte na společnost Isataku.“ Byl věcný, stručný, odměřený. Do večera měl nejspíš doručit ještě tučet dalších porcí špatných zpráv. Nepostradatelný člověk.

„Ne. Budu si stěžovat vašemu zaměstnavateli.“

„Mému?“ To ho dostalo. Pevně sevřené čelisti se údivem rozevřely.

„Ano. Kvůli...“ Ostře odbočila za roh, ke svému bytu. Tím získala čas, aby si něco vymyslela, „...kvůli nezákonnému získávání informací z mých privátních souborů.“

„Tak pozor. Já jsem se ani nedotknul vašich —“

„Cítila jsem to. Slídl jste ve mně. Jenom nelžete!“ Přidat kapku hysterie, to nikdy není na škodu.

Tvářil se dotčeně. „Mám prověrku číslo tři. Nikdy jsem nezneužil pravomoc. Můžete se zeptat.“

„To můžu.“ Spěchala k vstupnímu uzávěru. Nervovým impulsem ho prudce otevřela. Když vcházela dovnitř, agent byl tři kroky za ní.

Tak do toho. Projít uzávěrem, vyškubnout paralyzér z držáku na zdi, otočit se, zamířit...

Nevystřelila. Nedokázala vystřelit.

„Zatraceně!“ vyhrkla.

Agent zamžikal očima. Couval zpátky do chodby, ruce zvednuté před tělem, jako kdyby chtěl dlaněmi zadržet vystřel

„Zbláznila jste se? Takhle vyvádět pro mizernou nákladní kocábku.“

Je to moje kocábka.“

„Tak dobře, dámo, tak mě tady teď uzenmíte, no a co? Pomůže vám to? Jaký si myslíte, že tím získáte náskok? Půl dne? Den? Pak za vámi pošlou starší chapíky, než jsem já.“

„Nepošlou. Ne, když tě zmrazím.“

Rty se mu oddělily od sebe a začaly formovat „Z“ do nevěřícího zmrazím? — ale pak vztekle zasyčely: „Abych byl mimo celou dobu, než se nalodíte, co? Abych nic nehlásil. Kvůli tomu vy zmrazíte člověka. Za tohle vás budu žalovat. Vysoudím na vás tolik peněz, že dáte do frcu i vlastní oční bulvy.“

„Jo, jo,“ řekla Claire unaveně. Ten chlápek byl samé klišé. „Ale to už já budu na Měsíci. A když seženu slušnou zakázku...“

„Modlete se, ať přeprava rudy vynáší dost peněz, abyste mi mohla platit odškodné.“

„A srovnat dluh u Isataku.“ Rezignovaně vrátila paralyzér zpátky na zed’.

„Tolik nevyděláte, ani kdybyste žila věčně.“

„Oukej, vždyť jo. Neříkala jsem, že mám velkou šanci.“

„Tak příště uvažujte rozumně, milá dámo. Já vám to jenom doručil. Já vám nic neudělal. A vy na mě jdete se stu...“

„Vypadni.“ Protivilo se jí, když někdo stihnul být vystrašený a vztekly a nakonec ještě uražený během jediné minuty. Vypadnul. Claire si povzdechla a uzavřela vstup.

Nejvyšší čas něčeho se napít. Bylo jí mizerně. Ne proto, že jí Isataku nechala zablokovat účet, ale proto, že se styděla sama před sebou.

Nebyla schopná ho poslat k ledu ani na deset megasekund. Přetrhnout kontinuitu jeho života, jeho svět, vyříznout z něj dny, které už nikdy ničím nenaplní.

Samozřejmě by našla důvody, proč to nedokázala. Jejího strýčka zmrazili na rok a stala se z něj lidská troska. Pořád se snažil poskládat si život zas nějak dohromady a nevedlo se mu to ani v nejmenším. A ona to viděla zatraceně zblízka, když byla malá.

Sebepoznání obvykle přinese dost špatné zprávy. Někdo třeba v tu nejnevhodnější chvíli zjistí, že má víc skrupulí, než je zdrávo.

Ale hned potom třeba zjistí, jak vyklouznout z chomoutu jménem Isataku.

Oblouk už byl vidět nad obzorem i bez zrcadla. Třpytivá, světle modrá křivka, klenoucí se do výšky dvou tisíc kilometrů,

Na rentgenových záběrech se jako klubko hadů vlnily nádherné linie magnetických siločar, protkané mihotavými šarlatovými jiskrami. Nebesky krásné a pekelně nebezpečné. Rozhodně to nebylo místo, kde by se měl potloukat obyčejný tahač nákladů vytěžené rudy.

„Ještě chvíli a máme to. A budou peníze. A mně přestane viset na krku ten balvan,“ řekla Claire.

Struskový štít? K jeho oddělení dojde přesně za 338 sekund. „Myslíš si, že jseš vtipná, Ermo?“

Jen se snažím využít své programy pro simulaci osobnosti tak komplexně, jak dovoluje kapacita mých operačních systémů.

„Šetři si kapacitu operačních systémů pro něco užitečnějšího. Radši zkontroluj přípravy na to focení. To musí klapnout, rozumíš.“

Snímání toho objektu ve všech spektrálních oblastech proběhne plně automaticky, podle programu dodaného Institutem pro výzkum sluneční aktivity.

„Stejně to radši zkontroluj.“

Bezpochyby tím získám velmi užitečné informace.

Erma se pro změnu pokoušela o humor s ironickým podtextem. Její melodický, zvonivý hlas bohužel vnímalo přímo vědomí, takže by si Claire zacpáním uší vůbec nepamohla. Erma byla interaktivní inteligence, implantovaná zčásti do lodě a zčásti do nervového systému pilota. Létat se Stříbrným tahounem by bez ní prakticky nebylo možné. Bez ní a bez robotů.

Proletět touhle horkou kaší je prakticky nemožné i s nimi, pomyslela si Claire při pohledu na gigantický ohňostroj před sebou.

Snažila se držet loď přesně uprostřed stínu vrhaného tepelným štítem. Rozžhavená hromada strusky začínala nebezpečně rotovat. Každou chvíli od ní odlétla menší nebo větší spečená hrouda.

„Proč to najednou takhle rotuje, sakra?“ Claire si byla jistá, že na začátku jejich parabolického letu ke Slunci měl štít nulovou úhlovou hybnost.

Na asymetrické těleso štítu působí slapový točivý moment.

„To mě nenapadlo.“

Claire si původně představovala, že směrem ke Slunci zůstane celou dobu obrácená pořád stejná strana štítu. Ale teď se štít začal otáčet a teplo z jeho rozpálené strany vyzařovalo i k lodi. Štít, který Claire na oběžné dráze Merkuru poskládala z hromad hlušiny, už na infračervených záběrech viditelně doutnal. A strana, co byla předtím obrácená ke Slunci, už se tavila.

„Může nás to teplo ohrozit?“

Z našeho hlediska je nárůst teploty zanedbatelný. K oddělení štítu dojde dřív, než by jeho teplota mohla hrát nějakou roli.

„Co kamery?“ Claire nedůvěřivě sledovala jednoho z robotů, který právě připevňoval k sondám snímací zařízení. Podle podmínek, dojednaných s Institutem pro výzkum sluneční aktivity, byly tyhle přístroje součástí provize. Kdyby je roboti poškodili, musela by si jejich cenu odepsat od zisku.

Všechny jsou kalibrovány a pásntované. Nad cílem budou v provozu jen 33,8 sekundy. Vlastní přelet oblouku pak potrvá 4,7 sekundy.

„Doufám, že se vědcům bude líbit to, co uvidí.“

Když vynásobím pravděpodobnost úspěchu očekávaným ziskem, vyjde mi suma převyšující šedesát dva milionů dolarů.

„Slíbili mi sedmdesát pět miliónů.“ To znamenalo, že Erma odhaduje pravděpodobnost úspěchu na...
Pravděpodobnost úspěšného nasnímání objektu ve všech relevantních kmitočtových pásmech odhaduji na osmdesát tři procenta.

S Ermou v hlavě nemělo smysl zkoušet počítat. Erma byla vždycky rychlejší. „No jo. Fajn. Hlavně dávej pozor. Na ten štít a vůbec. Až bude po všem, napumpuju tam pozitrony. A vypadneme. Začíná tu být pěkně horko.“
Pokud jde o teplotu uvnitř kabiny, nezaznamenala jsem žádnou odchylku od 22,3°C.

Claire sledovala, jak se mezi chomáčovitými oblaky nad rozžhaveným slunečním povrchem nadouvá obrovský puchýř, velký přibližně jako Evropa. Už si zvykala, že tohle je tu normální „Tak se mi to asi jenom zdá. Nejlepší bude, když se obě pustíme do práce. Oukej?“

Šéf místní centrály programu SolWatch se na Claire a na její návrh díval dost skepticky. I když si to taktně nechával pro sebe.

Z jeho protáhlé tváře se nedalo nic vyčíst. Byla nehybná, pevná, kost a kůže. Kůže napnutá jako na bubnu. Tenhle styl tvarování obličeje byl v módě mezi prvními prospektory na asteroidech před půl stoletím. V tom samém stylu měl tvarované i tělo. Úzký, trubičku připomínající trup, vhodný pro pohyb v chodbách, šachtách a průrvách, speciálně uvolněné a pružné klouby, velké ruce. Jeho trubkovitému vzhledu nešlo upřít určitý šarm. Seděl s nohama obtočenýma kolem židle a díval se jí do očí. Na rtech zdvořilý úsměv. Pečlivě odměřený zdvořilý úsměv.

„Tak vy jste ochotná provést předběžný průzkum?“

„Když mi zaplatíte.“

Zdvořilým úsměvem na okamžik probleskl přezíravý úsměšek. „Jak jinak. My ale máme na oběžné dráze Měsíce loď, která je těsně před dokončením. Takže je mi líto...“

„Ale já tam můžu letět hned.“

„Vy zřejmě víte, že náš projekt má zpoždění a —“

„To vědí na Merkuru všichni. Ztratili jste první sondu.“

Trubička zamyšleně proplétal svoje pevné, dlouhé prsty a se zájmem sledoval, jak zapadají do sebe. Možná se cítí nesvůj, když jedná se ženou, pomyslela si Claire. Možná, že se mu vůbec nelíbí ženy.

Každopádně ale ten úzký obličej nad šlachovitým tělem v sobě měl něco zneklidňujícího, něco, co ji přitahovalo. Působil jemně a zároveň mužně. Claire se přistihla, že si prohlíží jeho prsty se stejným zájmem jako on. Do myšlenek se jí vkradla otázka, jestli je pravda, že u muže platí pro délku všech jeho údů přímá úměrnost. Babské povídky. Ale proč je neověřit v praxi? Ne. Klid. Nejdřív práce, potom zábava.

„Autopilot ji navedl moc blízko,“ připustil Trubička po chvíli. „Vyskytla se tam anomálie, která nějak souvisí s refrakčními vlastnostmi toho objektu. V každém případě to komplikuje navigaci. Bohužel nevíme přesně, v čem je problém.“

Svým nezdarem se očividně trápil, ale snažil se to nedávat najevo. Lidi to tak dělají, když jim za tučnou mzdu někdo ze Země tahá za nitky a může je kdykoliv nahradit jinou loutkou. To vám pak na platu začne záležet víc než na sobě.

„Mám velký nákladový prostor,“ řekla Claire nesměle. „Vešla by se tam spousta těch vašich přístrojů. A byly by tam chráněné před teplem.“

„Pochybují, že váš tahač rudy má potřebné technické parametry.“

„Co v tom může být za vědu? Vletím tam, vaše přístroje si udělají svou práci a já rychle vypadnu.“

Zas ten úsměšek. „Vaše loď není uzpůsobená pro přelet nad povrchem Slunce. Tam se i výzkumné lodě s potřebnými.“

„Mám Fresnel.“ To byla speciální lodní obšívka, za kterou dala hromadu peněz a která měla od lodi odrážet fotony všech ras, národů a přesvědčení.

„To by nestačilo.“

„Tak použiju struskový štít. Navíc mám dost silný pohon. Když poletím bez nákladu, můžu se rychle dostat ven. Hodně rychle.“

„Naše sonda byla konstruovaná přesně podle.“

„Jo. A přišli jste o ni.“

Začal zase zkoumat svoje prsty. Štíhlé, šlachovité, velké. Vypadalo to, jako by do nich byl zamilovaný. Claire naplňovala táhnoucí se ticho představami o tom, kolik zajímavých věcí by těmi prsty mohl dělat. Život ji naučil, že při obchodním jednání často záleží hlavně na schopnosti dost dlouho mlčet. „Náš... Jak už jsem řekl, je pravda, že náš projekt je ve skluzu.“

Vída, už měkne. Claire se chápavě usmála. „To víte, na Měsíci se vždycky se vším hrabou.“

Trubička přikývl. „A já pořád jenom čekám. A červí díra se každým okamžikem může zřítit do Slunce. Pořád jim říkám...“
Zasáhla asi hodně citlivé místo, protože celou minutu mluvil o tucpích, co nic nedělají a ničemu nerozumějí, když pořád jenom čuří na svoje monitory a nemají žádné zkušenosti. Claire se tvářila soucinně, klopila oči a bavila se sledováním dlouhých prstů, které se teď bez ustání svíraly, rozevíraly a napínaly. Ne, nejdřív práce. To si musela připomínat čím dál častěji.

„Vy myslíte, že by ta — věc — mohla zmizet?“

„Červí díra?“ Zamžikal očima a přerušil svou rozhořčenou litanii. Byl zázrak, že jsme ji vůbec objevili. Může se zřítit do Slunce prakticky kdykoliv. Třeba zrovna teď.“

„Pak všechno závisí na rychlosti, ne? A vy, jestli se nemýlím, vy přece smíte rozhodovat o výdajích z místního rozpočtu?“

„No... ano.“ Usmál se.

„Já mám na mysli jenom takovou menší částku v hotovosti. Řekněme sto milionů.“

Svraštil obočí; „To není menší částka.“

„Oukej, tok sedmdesát pět. Ale v hotovosti, ano?“

Velký magnetický oblouk čněl vysoko nad táhlým, téměř rovným slunečním horizontem. Křivonohý obr bez trupu. Claire zvolila takovou dráhu letu, aby její loď minula vrchol oblouku ve vzdálenosti pouhých několika kilometrů od magnetických siločar, které tam spoutávaly oblak rudého vodíkového plazmatu, rozžhaveného proudem energie do magnetických polí. Fungovalo to Vlastně jako obrovský, tisíce kilometrů vysoký, doruda rozpálený tlakový hrnec. Stál tam už měsíce a mohl tam stát roky. A stejně tak se mohl v příští minutě rozplynout. Předpovídání toho, kdy ten který oblouk exploduje do sluneční erupce, to byl ohromně lukrativní vědecký obor, který den co den produkoval nejpozorněji sledovanou předpověď počasí v celé sluneční soustavě. Případná erupce by totiž uškvařila dělníky ve skafandrech až někde v pásnu asteroidů, kdyby je nikdo včas nevaroval. Varovat je měl systém SolWatch, provozovaný Institutem pro výzkum sluneční aktivity. K objevu červí díry shodou okolností došlo právě při běžném monitorování magnetického oblouku.

Spletence siločar jí rostly před očima. „Už to máš?“

Ne. Měla bych to, ale teď tam vyzařuje příliš mnoho světla. „Co taky můžu čekat, sakra. Tady je všeho příliš mnoho.“ Podle satelitního průzkumu by měl náš cíl mít průměr několik set metrů. Nechápu, jak je možné, že ho teď najednou nedokážu najít.

„Zatraceně!“ Claire soustředěným pohledem prohledávala objekt na obrazovce. Sledovala siločary magnetického oblouku, vinoucí se od vrcholu až k úpatí, ukotvenému ve sluneční výhni, ale červí díra nikde mezi nimi nebyla vidět. To by byl konec. Mohla se po nich sesunout dolů a žbluňknout do oceánu hustšího, relativně chladnějšího plazmatu. Pak by se propadávala níž a níž, směrem k jádru hvězdy, a cestou by zřejmě pohlcovala její hmotu. Ze strachu před touhle variantou možného vývoje událostí se hlavou rozhodli, že je třeba červí díru „studovat“. Nic jiného je k tomu nevedlo. Jenom strach.

„Už jsi ji našla?“

Ne. V oblasti kolem vrcholu toho oblouku je pořád velké množství světla. Teoreticky by...

„Dej pokoj s teorií!“

Do začátku akce zbývá 12,6 sekundy.

Oblouk se rychle blížil a zvětšoval. Claire už i na záběrech pořízených bez teleobjektivu rozeznávala jednotlivá mihotající se vlákna siločar magnetického pole, které ve svých zdech udržovalo křehkou rovnováhu mezi magnetickými silami a horkým plazmatem. Plazma na každý stisk magnetické pěsti odpovídalo zuřivými oslepujícími záblesky. Stisk, záblesk. Stisk, záblesk. V tom byla podstata celého komplikovaného zázraku. Díky ní se nad povrchem Slunce klenul nádherný gigantický oblouk. Ale Claire momentálně neměla náladu na to, aby si náležitě vychutnala všechny jeho půvaby.

Kolem očí jí stékaly tenké pramínky potu a na bradě pomalu odkapávaly dolů. Žádný trik, ani ten se zhasínáním světla v kabině jí nepomohl zapomenout na žár sálající ze Slunce. Navzdory ujištěním o stále teplotě uvnitř kabiny se pořád potila a zadýchávala.

Obrovskou část tepla zatím odrazil struskový štít. V nejzazším bodě parabolické dráhy už loď ale měla být tak blízko nesmírně rozlehlého povrchu Slunce, že by tam štít prakticky žádný stín nevrhal.

Teplota v kabině stoupá.

„To si myslím už dávno. Hledej toho červa!“

Nad obloukem — ne, počkej. Už je to pryč. Už vidím cíl.

Claire plácla rukou do opěradla gauče, na kterém v kabině seděla, a vyjekla radostí. Na velké obrazovce se objevil detailní záběr vrcholu koronálního oblouku. Claire si uvědomila, že právě tudy za malou chvíli proletí. Detail se zvětšoval. Byla tam.

Tmavá koule. Červ na dně gravitační studny. Žádná moucha, kdepak. Byla usazená mezi magnetickými siločarami jako černé vejce v bledě modré slámě. Čokoládové velikonoční vajíčko, které by jí s trochou štěstí snad mohlo zachránit loď před tou svinskou sebrankou z Isataku. Snad.

Snímání začalo. Ve všech pásmech. Všechny přístroje funkční. „Bravo.“

Použila jsi slovo, které vyjadřuje radost, ale tón hlasu tomu zcela neodpovídá.

„Jsem nervózní. A taky vím, že prachy, co mi za to dají, mě sice dostanou z nejhoršího, ale těžko s nima udržím tuhle loď. A tebe. Kvůli tomu nepropadej beznaději. Určitě se naučím pracovat s jiným kapitánem.“

„To určitě. Abych pravdu řekla, nedělám si starost o tebe.“ Předpokládala jsem, že to tak bude.

„Když přijdu o loď, budu si muset najít práci někde na povrchu. Hrabat se v hlíně jako krtek.“

Emma neměla pro tenhle případ připravenou odpověď, a tak změnila téma.

Obraz červí díry se zmenšuje.

„Cože?“ Vypadalo to, že červí díra na vrcholu koronálního oblouku je doopravdy menší. Její obraz se po obvodu vlnil, světlo se tam lámalo a ohýbalo. Claire zahlédla kolem černé skvrny duhu.

„Co se tam děje?“ Dostala strach, že ta věc, podle zákona schválnosti, zrovna teď spadne do Slunce.

Nezaznamenávám žádný relativní pohyb cíle. Obraz se zmenšuje úměrně tomu, jak se přibližujeme.

Lom světla způsobený objektem z negativní hmoty (v horizontálně zmenšeném měřítku). Svazek rovnoběžných paprsků vytváří oblast stínu. Na okrajích této oblasti se paprsky akumuluji, tvoří obalovou plochu podobnou duze a zvyšují intenzitu světla.

„Hloupost. Věci jsou větší, když k nim jdeš blíž.“

Tahle ne.

„Takže ta díra se smršťuje?“

Důležité! Snímání z padesáti procent dokončeno.

Claire se potila a nebylo to stoupající teplotou v kabině. „Co se tam, sakra, děje?“

Spouštím záložní teoretické programy.

„No to mě uklidnilo. Když znám teorii, tak mi je vždycky lip.“ Červí díra se na obrazovce viditelně zmenšila. Její světelné pozadí ji začínalo pohlcovat. Když loď přelétla nad obloukem, černé smítko, lemované podivnou třpytivou duhou, zmizelo ve spleti mihotavých siločar, Claire si nervózně poposedla.

Důležité! Snímání dokončeno.

„Fajn. Sondy jsou zpátky? Všechno v pořádku?“

Samozřejmě. Do oddělení štítu zbývá 189 sekund. Mám spustit program?

„Vyfotily všechno, co bylo potřeba?“

Ve všech pásmech. Je velmi pravděpodobné, že zisk bude činit plných 75 milionů.

Claire znovu zaječela radostí. „Teď budu mít na lepšího advokáta. A třeba to nějak srovnám. Všechny ty dluhy a nedoplatky.“

To je mnohem méně pravděpodobné. Mimochodem, už ti můžu vysvětlit anomálii, která způsobila smršťení obrazu.

Červí díra je z negativní hmoty.

„Z antihmoty?“

Ne. Je to negativní hmota. Má opačné prostoročasové zakřivení než normální hmota.

„To nechápu.“

Claire věděla, že červí díra spojuje dvě části prostoru, vzdálené od sebe někdy i mnoho světelných let. Že červí díry jsou pozůstatky z prvotního vesmíru, vesmíru s nekonečně velkou hustotou a teplotou. Že jsou to vlastně záhyby, které nevyžehlila ani mohutná vesmírná expanze. Hmota se do nich může na jednom konci ponořit a vzápětí se vynořit na druhém konci. Rychle, rychleji než rychlostí světla.

To ostatní už jí musela vysvětlit Erma. V režimu zhuštěného předávání informací. Claire stěží stačila vnímat, co jí Erma sděluje o patnácti miliardách let, které uběhly od zrodu červích děr. Během tak dlouhé doby se téměř jistě mohlo stát, že v určitém okamžiku jeden konec červí díry začal pohlcovat víc hmoty než druhý konec. Například když vrazil do hvězdy a spolylkal obrovská množství hmoty z jejího jádra. V dané lokalitě by pak červí díra vyvolávala dojem velice hutného objektu s úžasnou hmotností.

Ovšem hmota, kterou do sebe červí díra na jednom konci načerpá, zase na druhém konci červí díry prýští ven. V dané lokalitě to pak budí dojem, jako by červí díra hmotu ztrácela. A časoprostor kolem ní se tam logicky zakřivuje obráceným způsobem než v místech, kde červí díra hmotu pohltila.

„Takže ta věc, to je...“

Musí to být negativní hmota. Proto od sebe odpuzuje zdejší hmotu. Na opačném konci se ale chová jako normální, pozitivní hmota a okolní hmotu k sobě přitahuje.

„No dobře, ale proč ji teda ta odpudivá síla neodhodí od Slunce?“

To by se stalo a červí díra by zmizela v mezihvězdném prostoru. Kdyby ji ovšem nedržel ten magnetický oblouk vzadu za námi.

„Jak jsi na tohle přišla? Já jsem viděla jenom...“ Erma nakreslila na obrazovce jednoduchý náčrt.

Negativní hmota působí na svazek rovnoběžných paprsků světla jako rozptylná čočka. To je důvod, proč se nám zdálo, že se červí díra smršťuje, když loď přelétala nad obloukem.

Normální hmota světlo zaostřuje jako spojná čočka, to Claire věděla. Z náčrtku bylo patrné, že negativní konec červí díry láme světelné paprsky obráceným způsobem. Odráží je od sebe do stran, a vytváří tak za sebou tmavý tunel. Právě tím tunelem Claire se svou lodí prolétla střemhlavým letem dolů k oblouku. Proto se jí podle záběrů na obrazovce zdálo, že se červí díra zmenšila.

„Ale tohle snad nemůže se světlem udělat taková malá koule. Na to by byla potřeba přinejmenším celá hvězda, ne?“

To je pravda. Ale červí díru tvoří hmota, o které prakticky nic nevíme. A má vlastnosti, které se vymykají našemu chápání.

Claire nesnášela učené výklady, zvláště ty v režimu zhuštěného předávání informací. Ale tentokrát jí někde vzadu v hlavě začal šimrat jeden nápad... „Takže ta červí díra se nemůže zřítit do Slunce, že ne?“

Ne. Nemůže. Dokonce bych si dovolila tvrdit, že se do toho oblouku zapletla, právě když stoupala nahoru po kolizi se Sluncem.

„Vědci budou mít radost. Červí díra neschlamstne Slunci jádro.“

Přesně tak. Tím významnější jsou výsledky naší expedice.

„Významnější možná, ale ne výnosnější.“ Práce za fixní plat jí odjakživa lezla na nervy. Člověk se může přetrhnout a vyjde to nastejno, — jako když celou pracovní dobu prospí.

Každopádně nás může těšit, že máme takové obrovské štěstí, že se nám podařilo setkat s tak vzácným objektem. Komu dalšímu se to poštěstí? Nebude tady dlouho. Magnetické oblouky většinou explodují za...

„Počkej vteřinku. Jak velká tedy vlastně je ta věc?“

Podle mých výpočtů by měla mít průměr přibližně deset metrů.

„Takže to v institutu pěkně popletli. Je dost malá.“

Nepočítali s tím zvláštním lomem světla. Interpretovali data konvenčními metodami.

„Měly jsme štěstí. Kdybys v tom tunelu ztratila orientaci jako ta jejich sonda...“

Rozhodně jsme měly štěstí. Červí díra je naprostý unikát. Je to relikt z první sekundy existence našeho vesmíru. Jako tunel někam jinam by...

„To stojí za pokus.“

Claire rychle uvažovala. Bylo jasné, dokonce i Ermě bylo jasné, že sedmdesát pět milionů by jí loď nejspíš nezachránilo. Ne. Ale teď dostala novou šanci. Věděla to, co zatím nevěděl nikdo jiný. A tahle šance už by se nemusela opakovat.

„Zastav zatím ten program pro oddělení štítu.“

To bych ti v žádném případě nedoporučovala. Tepelná zátěž bude rychle —

„Jseš software, nejseš kapitán. Udělej to.“

Jednala impulzivně, jak jinak.

V tom byl rozdíl mezi inženýrem a pilotem. Inženýři by všechno zvažovali a propočítávali ještě i poté, co se rozhodli podstoupit riziko. Piloti ne. Nikdy. Věděla, co chce. Věděla, že musí obletět Slunce, a ne vypotit sloupec čísel.

Pot. Uvědomila si, že začíná páchnout.

Nutila se myslet na něco studeného. Na teorii.

Pohodlně se usadila uprostřed gauče s koženým potahem. Čekala, až se podaří navázat spojení mezi její lodí a centrálou. Na obrazovkách před ní defilovaly grafy, rovnice a vzorce. Červí díry jako pozůstatek fyzikální singularity z počátku expanze po velkém třesku. Červí díry jako potenciální hrozba pro planety a hvězdy, které by byly zasaženy jejich pozitivním koncem.

Claire si představovala ústí tunelu, široké pár metrů a sající do sebe celou obří hvězdu, jejíž atomy se hned vzápětí objevují někde daleko v prostoru. Stavebním materiálem pro takový tunel musí být hmota velmi neobvyklých parametrů, hmota s „negativní průměrnou hustotou energie“. Claire sice netušila, co tenhle pojem přesně znamená, ale jisté bylo, že se působením téhle hmoty při expanzi po velkém třesku provrtaly skrz naskrz vesmírem červí díry. Vzácné, zřídka se vyskytující tunely z velmi vzácného stavebního materiálu, který až dosud nebyl k sehnání. Až dosud.

Červí díry tedy mohou lidstvo zahubit, a nebo mu dát sílu a možnosti hodné bohů. A lidstvo by se mělo dozvědět, která z těch dvou variant je pravděpodobnější. Povídal trubička v centrále programu SolWatch.

„Budiž.“ Claire obřadně připila všem obrazovkám v pilotní kabině. Obrazovkám, na kterých právě tou dobou běsnil sluneční povrch v celé své termonukleární kráse.

Claire nikdy nepatřila k lidem, co se vyžívali v drsném životě na palubách nevzhledných plechových krabic, tahajících rudu z místa na místo. Pro ni to zpočátku byla jen tvrdá práce za pořádný balík peněz. Až později se ukázalo, že i tahle představa je naivní. Po odečtení nákladů byly skutečné zisky vesměs nízké, někdy dokonce i záporné. Proto se tolik zadlužila u Isataku. Musela si zvyknout, že přeprava megatunových nákladů napříč sluneční soustavou není vlastně nic jiného než dlouhé, únavné vysedávání v pilotní kabině. Ale zatím pořád držela krok s konkurencí. Když se jí jednou výjimečně podařil tučný úlovek na zbožním trhu, obstarala si hned obšívku s Fresnelovými filtry. Díky nim teď měla větší naději, že se při obletu Slunce neusmaží. Osobně zkontrolovala zásoby vody na palubě. Usoudila, že množství vody, které si dala stranou, aby ji mohla použít při ošetřování koberců, i množství vody v malé kašně s fontánkou a zvonkohrou je prakticky zanedbatelné. Zato užitkové a pitné vody v recyklačním okruhu se zdálo být dost. Tahle voda právě začínala pracovat na tom, aby své majitelce zachránila život.

Claire měla před sebou dvě hodiny letu nad sluneční korónou. Dala Ermě svolení, aby od Stříbrného tahouna odhodila štít. Hrouda tavící se strusky opsala dlouhý oblouk a zmizela v nekonečné tmě.

Claire poprvé po dlouhých týdnech nastartovala mixmotor. Z magnetických nádrží vytryskly proudy antihmoty, — srazily se s reakční hmotou a rozpoutaly pravé peklo, usměřované hnacím systémem tak, aby se explodující, anihilující hmota soustředěovala do trysek. Stříbrná loď vyrazila prudce kupředu, po nižší oběžné dráze kolem Slunce.

Sebevražedné dráze, pokud by na ní zůstala déle než pár hodin.

Pumpuji do stěn další vodu.

„Dobrý nápad.“

Stříbrný tahoun byl tak stříbrný, že stříbrnější už, technicky vzato, ani být nemohl. Nedokázal od sebe odrážet pouze nepatrný zlomek slunečního záře. Obšívku měl pokrytou Fresnelovými filtry, nanášenými v několika vrstvách. Prostě technická špička.

Trvalo by přes deset hodin, než by se stěny Stříbrného tahouna rozžhavily na šest tisíc stupňů, tedy na teplotu, jaká panovala v jejich bezprostředním okolí. Ovšem už po dvou hodinách by se teoreticky měla vyvařit naprostá většina vody, kterou teď firma pumpovala do stěn. Claire si tu vodu koupila za šílené merkurské ceny, když se chystala letět na Měsíc. Teď zamyšleně poslouchala, jak tahle voda bublá ve stěnách.

I vodě připila šampaňským z jediné láhve, kterou na palubě měla. Byla rozhodnutá ji dopít až do dna. Kdyby ten oblet Slunce náhodou nepřežila, nechtěla si ještě ke všemu vyčítat, že něco přišlo nazmar.

Nevím, jestli si skutečně uvědomuješ, jak vysoký stupeň rizika je spojený —

„Zmlkni.“

Úkol jsme splnily, data právě odesílám do centrály na Merkuru. Měla bys mít radost a pokračovat v cestě podle našeho do detailů propracovaného plánu.

„Viš, kam si tyhle rady můžeš strčit?“

Vezmi laskavě v úvahu, že jsem moderní personální simulace s pokročilou mentální architekturou. Mám stejnou motivaci a stejné emoce jako člověk. Mám... Mám strach.

„Simulace nemůže mít strach. Simulace ho simuluje.“ A jaký je v tom rozdíl? Pro kvalitní simulaci —

„Nezdržuj, sakra.“ Claire si nikdy nepotrpěla na učené debaty a už vůbec nestála o to, aby ji ve chvílích, které pro ni mohly být poslední, otravoval software vyvoláváním pocitů viny. Nechtěla myslet na riziko. Už byla rozhodnutá.

Velká obrazovka zablikala. Vzápětí se na ní objevil šéf merkurské centrály programu SolWatch. Mračil se. „Volám pilotku! Až teď jsme zachytili váš paprsek. Jste na oběžné dráze kolem Slunce. Proč? Máte poruchu? Specifikujte potíže.“

Claire připila i jemu. Šampaňské chutnalo skvěle. Claire si samozřejmě musela vzít protialkoholový prášek, aby si udržela čistou hlavu a rychlé reflexy. Erma jí vnucovala ještě spoustu dalších prášků a bez ustání rozstříkovala po celé kabině uklidňující sprej. Chemická šidítka tváří v tvář brutální fyzice. „Nemám poruchu. Přivezu vám toho červa.“ „Zbláznila jste se? Podle dat, co jste nám poslala, jde zřejmě o negativní konec a to je vynikající, úžasná zpráva, ale —“ „Ta díra je malá. Když budu mít štěstí, tak ji odtáhnou.“

Trubička zakroutil nesouhlasně hlavou. „To bude riskantní, vel —“

„Kolik mi za ni dáte peněz?“

„Cože?“ Zamžikal očima. Vypadalo to působivě, s těmi dlouhými řasami. „Přece nemůžete jenom tak prodat předmět astronomického zkoumání.“

„Všechno, co drží moje drapáky, je moje. Kosmický zákoník, paragraf 64.3.“

„Vy mi tu klidně citujete paragrafy, když je ve hře objev takového významu, že —“

„Chcete ji, nebo nechcete?“

Podíval se někam mimo kameru, jako kdyby tam zoufale sháněl někoho, s kým by celou záležitost konzultoval, ale nejspíš nikoho nesehnal. Ani z Měsíce, ani z Isataku. A čas běžel. Musel se rozhodnout sám. „No... dobře. Ale uvědomte si, že to je bláznovství. A že neneseme žádnou odpovědnost za —“

„Ty řeči vynechte. Potřebuju co nejpřesnější odhad síly pole v tom oblouku. To snad pro mě váš tým může udělat, ne?“

„Samozřejmě vám poskytneme technickou asistenci.“ Usmál se. Trochu. Jistě se dohodneme i na ceně. Pokud se z toho všeho vůbec dostanete.“

Přinejmenším byl dost čestný, aby řekl „pokud“, a ne „až“. Claire si dolila šampaňské do krásného broušeného poháru. Nejlepší křišťál, jaký se dal sehnat. Když kupujete jenom jednu sklenici, můžete si dovolit tu nejlepší. „Pošlete mi — tedy spíš Ermě — ty odhady co nejdřív.“

„S přenosem dat budou problémy. Kvůli těm hustým vrstvám plazmatu.“

„Erma chytá vaše satelity. Vysílají přes ně.“

„Další problémy budou... Budou obrovské.“

„Jako můj dluh u Isataku.“

„Všechno by to bylo potřeba nejdřív promyslet, vypořádat se s tolika —“

„Já se teď hlavně potřebuju vypořádat se zbytkem toho šampaňského.“

Nemáš žádný plán.

Ermin zvonivý hlas měl čím dál uraženější, vyčítavější zabarvení. Skutečně dobře nasimulovaná osobnost. Dokonce i s typicky ženskou vychytralostí. Ale Claire to všechno ignorovala. Svlékla si poslední zbytky oblečení. „Je tu vedro.“

Přirozeně. To jsem předpokládala. Propočítala jsem vzestup teploty během obletu Slunce podle Stefanova-Boltzmannova zákona.

„Bravo.“ Claire si z vlasů vytřásla pot. „Stefan a Boltzmann mně taky můžou vlézt na záda.“

Postupně zpomalujeme. K cíli nám zbývají 4,87 minuty. Nádrže na antihmotu jsou magnetické a brzy by s nimi mohly být problémy.

V útrokách lodě se ozýval hukot. Claire seděla v pohodlném anatomickém křesle a testovala všechny lodní obvody, aby si něčím zkrátila nesnesitelně dlouhé čekání. Čas od času se nervózně podívala na obrazovky. Na gigantické plameny, šlehající z nekonečně žhavé pláně nahoru, směrem k ní.

Cítila se jako houba nasáklá vodou.. Vzduch, který vdechovala, byl nepříjemně horký. Srdce jí bušilo. Nakonec se přece jen vzchopila a odsekla: „Mám plán, abys věděla.“

Zřejmě nepokládáš za vhodné se mi s ním svěřit, že? Claire zakoulela očima. Uražená simulace osobnosti. Přesně tohle teď potřebovala. „Bála jsem se, že se mi budeš smát.“

Nikdy jsem se ti nesmála.

„No právě.“

Claire se snažila nevšímat si červeně blikajících kontrol. Pořád přesvědčovala samá sebe, že systémy jsou v pořádku. Jsou jen přetížené horkem, nic víc. Tak proč se ale cítím tak těžce? Holka zlatá, dneska vůbec nejšeš ve formě.

Odstrčila od sebe ovládací panel. Vyděsilo ji, kolik námahy musela vynaložit na tenhle jednoduchý pohyb. Doufám, že ta alkoholová tableta funguje. Radši bych si měla vzít ještě jednu.

Vstala, aby si pro ni došla. A hned vzápětí upadla na podlahu. Narazila si koleno. „Zatraceně!“ Erma neřekla ani slovo. Claire se s vypětím všech sil dostala po čtyřech zpátky ke křeslu. Pokoušela se do něj vydrápat. Měla pocit, že váží tunu. A pak to všechno pochopila.

„Zpomalujeme, takže se tu víc projevuje lokální gravitace. Je to tak?“

Zjednodušeně by se to tak dalo říct: Vedu loď po sestupné oběžné dráze, která by měla být zakončena stacionární pozicí v bezprostřední blízkosti vrcholu koronálního oblouku. Přesně tak, jak sis přála.

Claire se znovu marně pokusila vydrápat do křesla. Zdálo se jí, jako by v Ermině hlasu zaslechla náznak škodolibé radosti. Může vůbec personifikovaný počítač něco takového cítit? Jaká je tu lokální gravitace?“

27,6 gravitace na Zemi.

„Cože? Proč jsi mi to neřekla dřív?“

Nezabývala, jsem se tím, dokud jsem nezaregistrovala její projevy na palubě lodi.

Jo. A rozhodla ses udělit mi lekci, pomyslela si Claire. Ale je to moje chyba. Fyzika je v podstatě jednoduchá. Let na oběžné dráze znamená, že odstředivé zrychlení přesně vyrovnává lokální gravitaci. V tom je celá ta věda. Pro Stříbrný tahoun nebylo 27,6 g žádnou velkou zátěží. Byl konstruovaný tak, aby utáhnul bez velkých problémů i tisícínásobek své vlastní hmotnosti.

Ovšem to se týkalo jenom samotné lodi, vyrobené z uhlíkem tvrzených slitin. Ty by dokázaly vydržet zpomalování kru a pak i zastavení, ale člověk by se proměnil v mazlavou červenou kaši.

Claire nebyla schopná se zvednout z měkkého koberce v pilotní kabině. Všechny kosti a klouby ji bolely. „Musím se přece...“

Mám změnit kurs?

„Ne! Musím se přece nějak dostat —“

Do cílového bodu se dostaneme za 3,94 minuty;

Zvonivý počítačový hlas doopravdy zněl škodolibě. Teď už si tím Claire byla jistá. A zavrčela: „Vodu. Chce to vodu.“

Mám potíže, se zachycením tvého signálu.

„Protože tenhle skafandr je do kosmu, a ne na potápění.“

Claire plavala ve vodě nad svým pravou kůží potaženým gaučem. Radši nemyslela na to, co tahle koupel provede se vším tím drahým nábytkem a s dalším vybavením interiéru. Celý obytný komplex byl zaplavený pitnou a užitkovou vodou. Neměla na výběr. Kdyby neudělala tohle, za malou chvilku by z ní byla louže rajského protlaku.

Musela se proplazit palubním průlezem a stáhnout skafandr z věšáku. Pak si skafandr musela obléknout. To byl nekonečný, vyčerpávající souboj. Kůže, kluzká od potu, jí pomohla jen málo. Ruka se zachytila v rukávu a Claire ji za nic na světě nemohla vytáhnout ven, aby to zkusila znovu.

Málem už propadala panice. Ale vyvázla z toho. Piloti se nenechají snadno ovládnout strachem. Zvláště za letu.

Přinutila se pomalu, centimetr po centimetru, vytahovat ruku z rukávu a nemyslet na nic jiného.

Jakmile Erma napumpovala do místností vodu z rezervoárů, začal fungovat Archimédův zákon. Claire v nadouvajícím se skafandru byla nadlehčována silou rovnající se tíze kapaliny skafandrem vytlačené. Plavání pod vodou jí přinášelo zážitky, s jakými se člověk na Merkuru nebo na Měsíci jen tak nesetká. Nikdy předtím se nepotápěla, a proto se až teď na vlastní kůži přesvědčila, jak nápadně se to podobá práci ve stavu beztlaku. A jak příjemně to chladí.

Dokud se neuvaříš jako rak, blesklo jí hlavou.

Voda je dobrý vodič, čtyřikrát lepší než vzduch. Na to přijdete sami, když pořád létáte s nákladní lodí blízko Slunce.

Claire věděla, že musí nechat zbytek lodě napospas slunečnímu žáru a ochlazovat jenom vodu načerpanou do místností a do stěn kolem nich. Erma pak musí část vody odvést do výměníků tepla a nechat ji tam vyvařit, aby zachránila zbytek. Prostě hrát o čas.

Pumpy se přehřívají. Některé z nich přestávají být funkční.

„S tím nemůžeme nic moc dělat, že ne?“

Uvažovala jako stroj. Chladně. Věcně. Jako někdo, komu svírá žaludek ryzí, zvířecí strach do té míry, že víc už ho ani svírat nemůže. Musela myslet na spoustu věcí najednou a žádná z těch věcí nebyla dobrá. Voda mohla zkratovat obvody. Vyvařováním navíc ubývala a v důsledku toho se ztenčoval štít, který chránil pilotní kabinu před záplavou paprsků vystřelovaných ze Slunce. Bylo jen otázkou času, než...

Stojíme. Magnetické nádrže s antihmotou jsou supravodivé, to snad víš sama. Když bude teplota dál stoupat, nádrže přestanou být funkční.

Claire zatím ještě pořád viděla na obrazovkách obraz, i když deformovaný vodou v místnosti. „Okej, okej. Vysuneme drapáky. Dolů, k tomu oblouku.“

Nedaří se mi —

„Jdeme rybařit. Vlastně červařit.“

To je určité poprvé, co někdo pilotuje na dně plaveckého bazénu, pomyslela si Claire, když se svou lodí, nadnášenou ohněm šlehajícím z trysek, pomalu klesala dolů k magnetickému oblouku.

Dokonce i pod vodou cítila silící vibrace. Přívod antihmoty z nádrží do reakčních komor byl otevřený na maximum. Lod' se otřásala a úpěla. Vzduchová obrovská, stále rostoucí gravitační síle a termické expanzi, která namáhala každou vzpěru a nýt na palubě.

Claire s očima upřenými na obrazovky soustředěně sledovala prostor pod Stříbrným tahounem. Sekundy rychle odtikávaly. Kde je? Kde?

Tady. Tmavá koule, zapletená v magnetickém poli. Všude kolem ní vlály rudé cáry plazmových oblaků. Fialové paprsky, odvívané stranou jako vlasy ve větru, se tam navzájem proplétaly a tančily po obvodu červí díry. Díry, která vedla někam jinam. Do neznáma.

Ty červené a modré posuvy jsou následkem intenzivního působení pseudogravitačních sil, které drží oblouk pohromadě.

„Teoretikům se to mluví. Ale sáhnout si na to by nikdo nechtěl.“

Leda metaforicky.

Claire se suše, nervózně zasmála. „Ne, magneticky.“ Prikázala Ermě, ať nepřestává pomalu klesat směrem ke změti siločar magnetického pole na vrcholu oblouku. Vibrace zesílily ještě víc. Lod' se rozléhal pronikavý, kolísavý hukot. Claire netrpělivě plavala od jedné obrazovky ke druhé a zase zpátky. Prohlížela si červí díru ze všech možných úhlů, odhadovala vzdálenosti. Teď šlo o všechno.

Ohnivý proud z trysek Stříbrného tahouna bránil většině kamer ve výhledu. Ebenová skvrna se pohupovala a zmítala v magnetických turbulencích jako černý tenisový míček v bledě modrém příboji. Claire neviděla, že by se něco dostalo dovnitř, do červí díry. Cáry plazmatu, formované magnetickými silami do tvaru koronálního oblouku, se jí bázně vyhybaly. Negativní hmota červí díry od sebe okolní hmotu odrážela — a jistě by od sebe odstrkovala i Stříbrného tahouna.

Jenže magnetické pole není z hmoty.

Pro většinu lidí jsou magnetické síly záhadou, ale pro piloty a inženýry, kteří s nimi pracovali den co den, to byly jenom

obyčejné, více méně spolehlivé obří otěže. Záleželo na šikovnosti toho, kdo je ovládal. Mohl je natahovat jako gumu, a shromažďovat tím energii, která je po uvolnění prudce smrštila. Mohl počítat s tím, že se nepřetrhnou. Skoro nikdy. Ke každodenní rutině při práci se Stříbrným tahounem patřilo chytání obrovských úlomků rudy právě takovými magnetickými prsty. Úlomek rudy vystřelil z povrchu Merkuru na oběžnou dráhu elektromagnetický prak a Claire si musela dát záležet, aby ho zachytila do své magnetické baseballové rukavice.

Teď ji čekalo prakticky totéž. S tím rozdílem, že musela do stejné rukavice chytit hroudu zakřiveného časoprostoru. A to tak, že rychle.

Nemůžeme tu zůstat dlouho. Teplota na palubě stoupá o 19,3 stupně za minutu.

„To je nesmysl. To by mně bylo větší vedro.“

Není ti větší vedro, protože nechávám odpařovat vodu, a tak odvádím většinu termických proudů pryč.

„Doufám, že to máš pod kontrolou.“

Pravděpodobný zisk ze zachycení červí díry teď odhaduji na 2,8 miliardy.

„Tohle už znám. Zase násobíš odhadovanou cenu šancí na úspěch.“

Ano. Šanci, že zůstaneme naživu.

Claire se nezeptala, kolikaprocentní ta šance je. „Pořád jdi dolů.“ Klesání se zpomalovalo. Siločáry na vrcholu oblouku se vzpínaly vzhůru, proti lodi Claire zvětšovala rozsah magnetického pole jednotlivých drapáků. Uvedla do chodu přídatné generátory, pumpovala proud do miliónů závitů. Pod obšívkou byl Stříbrný tahoun jedním velkým obvodem, složeným z cívek vinutých kolem podélné osy trupu.

Claire proud impulsově modulovala, hnala do reakčních komor další a další antihmotu. Multipolární magnetická pole drapáků se nadouvala a sílila. Chtělo to ještě trochu šťávy a pak...

Drapáky si razily cestu dolů. Na obrazovkách bylo vidět, že konečky jejich magnetických prstů jsou už hluboko pod ohnivými jazyky, šlehajícími z trysek. Už se pokoušely nahmatat kořist.

Claire rychle štekala povely Erna měnila zapojení, koordinovala software, všechno během okamžiku. Leze mi na nervy, ale pracovat umí, pomyslela si Claire.

Rozsah magnetických polí Stříbrného tahouna dosáhl svého maxima. Software sladil pohyb drapáků s pohybem rukavic na skafandru, takže Claire teď mohla drapáky skutečně používat jako virtuální magnetické rukavice obřích rozměrů. Napnuté siločáry jejich magnetických polí připomínaly v těch momentech vlákna jemné, elastické tkaniny. Kolem drapáků zuřily plazmové bouře. Claire sáhla ještě trochu níž. Měla pocit, jako by právě zabořila ruce do pulzující gumové kádě, plné smetí, ve kterém chtěla najít diamant.

Konečně v prstech ucítila ježatý valoun. Pokusila se ho sevřít. Bylo to podobné, jako kdyby zkoušela sevřít v dlani kámen, porostlý krátkými tvrdými vlasy. Ze zkušeností z práce s úlomky vytěžené rudy věděla víc než dobře, že tenhle pocit vyvolávají blokové magnetické dipóly. Červí díra měla své vlastní magnetické pole. Právě to mělo zřejmě největší zásluhu na jejím uvěznění v pavoučí síti koronálního oblouku.

Nečekaně prudký magnetický náraz zapůsobil jako šlehnutí bičem přes ruku. Černá perla byla pryč.

Ztratila se někde pod hladinou horkého, jiskřivého plazmatu. Claire po ní šmátrala rukama v magnetických rukavicích, ale nemohla ji znovu zachytit.

Nádržím s antihmotou hrozí nebezpečí. Jejich supravodivé magnety jsou blízko kritické meze. Ta bude překročena za 7,4 minuty.

„Dej pokoj! Musím se soustředit! Ne, počkej. Nech kolem nich cirkulovat vodu. Tím získáme čas.“

Veškerá voda, kterou mám k dispozici, je v tvém obytném komplexu.

„Tohle je všechno, co zbylo?“ Claire se vyděšeně rozhlédla po kdysi luxusně zařízené pilotní kabině. Když se k ní připočítá ložnice, rekondiční prostory a kuchyň... „Jak... Jak dlouho...?“

Jak dlouho potrvá, než se i tahle voda přemění v páru? Zhruba hodinu.

„Ale než se přemění v páru, musí se vařit.“ Ovšem. Já se jen snažím držet faktů.

„Emoce nechávejš na mně, co?“ Claire mačkala tlačítka na levém rukávu svého skafandru. V nehybné teplé vodě jí připadalo, že místo prstů má nožičky ohřátých párků.

Vyslala robotům příkaz, aby venku na trupu lodě uvolnili zablokované servomechanismy. Roboti odvedli dobrou práci, i když jejich malá hranatá těla spalovala plazmová vichřice, která dva z nich nemilosrdně smetla do prostoru.

Claire znovu zkusila nahmatat červí díru. Kde je? Kde by mohla být?

Spletenec siločar magnetického oblouku se pořád přibližoval. Claire se upřeně dívala na obrazovku, do třpytivé rudé mlhy žhavého plazmatu. Žhavého, ale řídkého. Větší nebezpečí teď hrozilo od fotonového deště, který na loď dopadal zdola, z hustších vrstev sluneční atmosféry.

Na trupu zůstávalo ještě pár funkčních robotů. Čtyři z nich měli trysky. Claire jim odblokovala ukotvení a roboti odskočili od trupu. Zažehli tryskový pohon. Claire je hned vzápětí poslala na průzkumný let.

„Sleduj trajektorie,“ přikázala Ermě. Na obrazovkách se objevily oranžové letové křivky.

Roboti se řítili vstříc neodvratné záhubě. Dolů ke Slunci. Vtom jeden zabočil stranou. Ostře. Nápadně. „Tam je! Není vidět kvůli tomu zatracenému plazmatu, ale drcla do toho robota.“

Roboti se roztavili. Proměnili se v oblaka rozprašovaného tekutého kovu. Claire sáhla magnetickými rukavicemi do míst, kde tušila červí díru.

Magnetické prsty tápavě prohmatávaly plazmovou mlhu. A našly to, co hledaly.

Za 88 sekund se vyprázdní nádrže s antihmotou.

„Nech mi rezervu!“

Nemáš žádný plán. Žádám tě co nejdůrazněji, abys okamžitě zahájila nouzový...

„Oukej. Ale teď mi schovej trochu antihmoty. Zbytek použiju. Hned.“

Stříbrný tahoun klesnul ještě trochu níž. Vibrace byly pořád silnější. Prsty nervózně zápolily s červí dírou. Její magnetické dipóly byly nepříjemně kluzké. Opravdu připomínaly kšticí mastných vlasů. Díra se převracela ze strany na stranu. Pokoušela se vysmeknout z rukavic, jako kdyby byla živá.

V těch momentech se zas objevila na obrazovce. Claire viděla na vlastní oči, jak se červ úporně snaží vykroutit z jejího sevření. Claire si ho opatrně nadháněla do klece z indukčních prstů svých rukavic. Klid, klid... Tak. A mám tě.

„Teď se chytil. Vytáhneme ho. Pumpuj do komor antihmoty. Všechnu. Rychle.“

Emma ze sebe vypravila něco jako povzdechnutí. Claire sledovala, jak se na obrazovkách začínají objevovat trhliny ve složité spleti siločár na vrcholu klenby koronálního oblouku. Trhlinami se prodíraly ven drobné rubínově červené obláčky.

Claire i v zaplavené pilotní kabině cítila to ohromné vzepjetí, když Stříbrný tahoun začal stoupat vzhůru. Do reakčních komor se řinul proud antihmoty. Byl tak silný, že si všechny antičástice ani nestíhaly v komorách najít své protějšky. Z trysek tím pádem šlehala dolů žhavá směsice hmoty a jejich úhlavních nepřátel opačným nábojem. Tenhle proud Claire nasměrovala dolů k siločárám magnetického oblouku, věznicím červí díry. Tak. Ztraceně. A jdeme na to. Chtěla vyzkoušet jeden starý známý trik, neproveditelný v normálním volném prostoru. Když se vám podaří přitlačit siločáry dvou magnetických polí dost blízko k sobě, může se stát, že se spojí. Tím se část energie magnetického pole přemění v teplo, což může vést až ke zhroucení celé magnetické struktury. Tenhle proces probíhá velmi pomalu — když ho nepostrčíte turbulentním, rozzuřeným plazmatem.

Príval antihmoty protínal siločáry přesně v místech, kde to Claire potřebovala. Změnami v nastavení trysek odřezávala od červa jednu siločáru po druhé. Stříbrný tahoun se zvedal výš a výš. Pomalu táhnul červí díru nahoru, ven z oblouku.

Ještě že tahle není moc těžká, pomyslela si Claire. Trubička povídal, že můžou být i mnohem větší. Touhle by proklouzla nanejvýš nějaká malá loď. Ale kam?

Do kolapsu chladicího systému zbývá 11,34 minuty:

„No výborně.“ Claire přešla ohnivým proudem z trysek přes poslední siločáru. Energie anihilované hmoty běsnila v místech, kde už předtím panovaly nepředstavitelně vysoké teploty Magnetické uzly se čuchaly a trhaly. „To je spousta času.“

Koronální oblouk explodoval.

Claire dobře cítila ten nesmírný energetický potenciál, ukrytý v jeho vrcholu. Nemusela znát teorii. Prostě to cítila.

Intuice získaná dlouhodobou zkušeností z práce s magnetickými rukavicemi. Zbytek už byla pouhá řemeslná zručnost.

Najít klíčovou díрку a otočit klíčem.

Rozpoutalo se neskutečné peklo.

Obrovské zrychlení ji přirazilo k podlaze takovou silou, že ji nezbrzdila ani voda v kabině. Claire viděla na obrazovkách gigantickou explozi, jejíž energie teď hnala Stříbrného tahouna pryč od Slunce.

Tys vyvolala sluneční erupci!

„No vidíš. A pak že jsem neměla žádný plán.“

Claire se rozesmála. Po nárazu do gauče ji ale smích přešel. Zlomila by si klíční kost, kdyby gauč nebyl měkký, nasáklý vodou.

Červ se jí v těch chvílích náramně hodil. Odrážel od sebe hmotu, takže explodující plazma létalo nejen mimo něj, ale zároveň také mimo Stříbrného tahouna. I samotná červí díra, osvobozená z magnetického vězení, akcelerovala jejich let. Všechno dohromady to vytvářelo nádhernou scénérii, ze které se Claire bohužel nemohla příliš těšit, protože ji řinčící, vibrující podlaha bez ustání otloukala o nábytek.

Právě kořist, sevřená v magnetických drapácích jim nakonec zachránila život. Červí díra vychýlila stranou prakticky všechny protony vystřelované ze Slunce směrem k trupu lodi. Stříbrný tahoun se hnál kupředu rychlostí pět set kilometrů za sekundu a Claire díky tomu jen o vlásek unikla uskvání. A v drapácích si vezla opravdový poklad.

Nicméně šéf merkurské centrály programu SolWatch tím nebyl nijak nadšený. Osobně se dostavil na palubu Stříbrného tahouna, aby si s Claire celou věc vyjasnil. Jeho tvář mluvila sama za sebe.

„Vy byste skutečně chtěla za něco takového inkasovat peníze?“ Zamračil se a kývl hlavou tam, kde její magnetické drapáky držely červí díru. Claire vzadu za ní nechávala proudit chomáče azurově modrého plazmatu, jinak by díra nebyla vidět. Léтали se Stříbrným tahounem na oběžné dráze kolem Merkuru a vyjednávali.

Na Zemi už se rozproudily panelové diskuse expertů, vzájemně se obviňujících z nekompetentností. Pár jich Claire dokonce stihla sledovat. Všichni se hádali se všemi. Shodovali se jen v tom, že negativní konec červí díry nemůže proniknout zemskou kůrou a zhltnout jádro.

Malá loď by ovšem mohla překonat negativní gravitaci a proniknout — kam vlastně? To nikdo netušil. Červí díra ze sebe momentálně nechrlila hmotu, a tak se dalo předpokládat, že její druhý konec nevězí někde uvnitř hvězdy nebo na jiném zjevně nebezpečném místě. Jedna z púltuctů nejčerstvějších teorií navíc tvrdila, že Červí díra nemá jenom dva konce, ale hned několik, a to jak pozitivních, tak negativních. V tom případě by se z ní dalo vylétnout na několika různých místech, a ne jen na jednom. Pak by z červích děr postupně vznikla jakási galaktická, a nebo přímo celovesmírná podzemní dráha.

Takže: žádná smrtelná hrozba, ale spousta možností. Pro trh nanejvýš zajímavých možností.

Claire pokrčila rameny. „Ať si váš advokát promluví s mým advokátem.“

„Je to unikátní přírodní zdroj.“

„A je můj.“ Spokojeně se usmála. Trubička byl štihlý, šlachovitý. Svaly bez tuku. Nejsympatičtější muž, jakého v posledních týdnech viděla. Jediný muž, kterého v posledních týdnech viděla.

„Kdybych k vám na palubu poslal místo sebe řekněme tým jistých lidí, už by váš nebyl. Chápete to?“ Tyčil se nad ní a

vůbec zkoušel různé omšelé mužské triky.

„Nemyslím si, že byste byli tak rychlí.“

„Co to má společného s rychlostí?“

„To, že můžu třeba teď hned rozevřít drapáky.“ Sáhla na spínač. „Když o ten váš zdroj mám přijít, tak ať ho místo mě drží, kdo chce.“

„Proč byste... Ne, to nedělejte!“

Nebyl to ten správný spínač, ale to věděla jen Claire. „Když tohle zmáčknu, červík vám vezme roha. Protože má tu antigravitaci, nebo co to je.“

Trubička zamžikal očima. „Nebude problém ho zase chytit.“

„Ale bude to problém. Bude problém ho vůbec zhlédnout. Je celý černý.“ Hrála si se spínačem, na rtech škodolibý úsměv.

„Prosím, nedělejte to.“

„Chci slyšet nějaké číslo. Nabídku.“

Trubička sevřel rty tak pevně, že mu zbělely. „Myslíte cenu červí díry před odečtením, a nebo až po odečtení všech pokut?“

Teď pro změnu zamžikala očima Claire. „Pokut? Jakých pokut? Ten let byl řádně odsouhlasený a —“

„K sluneční erupci by došlo nejdřív za měsíc. To, že magnetický oblouk explodoval předčasně, to je čistě vaše zásluha. Díky vám všichni, co zrovna pracovali někde mezi Merkurem a pásmem asteroidů, museli honem všeho nechat a zalézt do krytů.“

Díval se jí upřeně do očí. Claire nevěděla, jestli má věřit tomu, co jí říká. „Z toho plyne, že požadavky na úhradu všech nákladů a škod s tím spojených by v případě, že by se jednalo o vaši soukromou akci.“

„Zkrátka se postaráte, aby byly dost vysoké. Plus soudní výlohy a honoráře advokátů.“

„Přesně tak.“ Usmál se. Nepatrně. Jako vždycky.

Emma se jí snažila něco říct, ale Clarie už před tím stáhla hlasitost palubního počítače na minimum, takže místo zvonivého hlasu teď slyšela jen podrážděné bzucení, podobné bzukotu nervózní včely.

Musela strávit celé týdny ve společnosti protivné simulace ženské osobnosti. To stačilo. Potřebovala protijed. Tenhle chlápek tu sice nesledoval zrovna nejčistší politické zájmy, ale dělat z toho vědu by bylo stejně stupidní jako celá politika. Její loď byla k smíchu, včetně toho idiotského názvu, který si vymyslela, když se nudila při dlouhých cestách s hromadami rudy. Už toho všeho měla dost. A trubička byl tak hezky štíhlý, vysoký, samá šlachy a sval.

Usmála se „Tuše. Oukej. Dohodnuto.“

Trubička se rozzářil. „Hned sem pošlu svoje lidi, aby —“

„Ale jedno vám musím říct. Měl byste zapracovat na svých vyjednávacích schopnostech. Když s někým jednáte, nejste moc originální.“

Nejdřív se zamračil, ale pak se na Claire usmál tím úsporným úsměvem.

Delikátnost nebyla nikdy její silná stránka. „Co kdyby sme to spolu probrali? Třeba u večeře?“

přeložil M. Valina